

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

L'ovella perduda

Tots coneixem la imatge del Bon Pastor que porta sobre les seves espatlles l'ovella perduda. Jesús explica la paràbola per a fer comprendre que la seva proximitat envers els pecadors no ha d'escandalitzar, ans al contrari ha de provocar en tots una reflexió seriosa sobre com vivim la nostra fe.

La nostra paràbola es desenvolupa al voltant de tres personatges: el pastor, l'ovella perduda i la resta del ramat. El qui actua, però, només és el pastor, no les ovelles. El pastor, doncs, és l'únic protagonista veritable i tot depèn d'ell. Una pregunta introdueix la paràbola: «¿Quin home d'entre vosaltres, si té cent ovelles i en perd una, no deixa les noranta-nou al desert i va a buscar la perduda fins que la troba?»

L'ensenyament que Jesús ens vol donar és més aviat que cap ovella no es pot perdre. El Senyor no es pot resignar al fet que ni una sola persona es pugui perdre. La manera de fer de Déu és la d'anar a cercar els fills perduts per a fer festa després i alegrar-se amb tots per haver trobat l'ovella.

Entenguem-ho bé: la misericòrdia envers els pecadors és la manera d'obrar de Déu i Ell és absolutament fidel a aquesta misericòrdia: res ni ningú no podrà desviar-lo de la seva voluntat de salvació. Déu no coneix la nostra cultura actual del rebuig, a Déu això no li entra. Déu no rebutja ningú; Déu estima tothom, ens cerca a tots: un a un! Ell no coneix aquesta expressió —rebutjar la gent—, perquè és tot amor i tot misericòrdia.

(Dimecres, 4 de maig de 2016.)

REFLEXIONS

A qui encomanem?

Un pare de família em comentà que li havien regalat una polsera semblant a un rosari de fusta, en la qual destacava una creu. Primer va pensar que era, en efecte, un rosari. Comptant el nombre de boletes, però, va comprovar que no, ja que n'hi havia vint-i-cinc. No hi trobà relació amb un rosari. La creu, tanmateix, li cridà l'atenció, car era ben acabada i polida. Destacava. En sentia la forma quan la premia. Un dia que la tenia a la mà, començà a fer córrer les boletes. Li van venir al cap persones conegudes que estaven malaltes. Demanà a Déu per elles; a cada boleta esmentà el nom d'una i la pregària corresponent. Malalts de la família: l'avi, la cunyada, el cosí, la tieta; malalts relacionats amb els companys de feina; amb els amics i coneguts; amb algun veí... Acabà prement la creu i resant un pare nostre, una avemaria i el glòria, encomanant totes aquestes persones.

L'amor i la compassió de Jesús pels malalts ha suscitat, des de sempre, una atenció especial dels cristians envers els qui pateixen una malaltia. Gestos com visitar i vetllar malalts, ajudar-los en les dificultats de

rivades de la seva situació... són afortunadament força freqüents. Jesús s'identifica amb aquestes situacions quan diu en el text evangèlic del judici final: «Estava malalt, i em va visitar» (Mt 25,36).

Aquell dia, el pare del nostre relat resà el rosari, com tants vespres des de feia anys. A les intencions més habituals hi afegí la llista de persones malaltes, esgranades en la polsera. El rosari, un camí de pregària de la pietat popular, és expressió del sentir religiós de moltes persones i, il·luminada amb la llum de la fe, la pregària repetitiva enriqueix la vida cristiana i l'enforteix. El pare ho sap bé i repeteix una vegada i altra: «Déu vos salve, Maria, plena de gràcia... Santa Maria, Mare de Déu, pregueu per nosaltres... Amén». Repeteix i sempre és nova. Pregària confiada que, amb els misteris corresponents a cada dia, abasta els moments importants de la història de la salvació, de la pròpia vida, de la vida del món, de la vida del Crist que tot ho embolcalla. «Que l'esperança us ompli d'alegria. Sigueu pacients en la tribulació, constants en l'oració» (Rm 12,12).

Enric Puig Jofra, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

8. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Ez 1,2-5.24-2,1a / Sl 148 / Mt 17, 22-27]. Sant Domènec (Domingo) de Guzmán (†1221), prevere d'Osma, fund. Dominicans (OP) a Tolosa de Llenguadoc (1215) per combatre els albigesos; sants Ciríac, Llarg i Esmaragde, màrtirs a Roma (s. iv).

9. ■ Dimarts [Os 2,14b.15b.19-20 / Sl 44 / Mt 25,1-13]. Santa Teresa Beneta de la Creu (Edith Stein), verge, màrtir i copatrona d'Europa; sant Domicià, bisbe; sant Romà, màrtir (s. iii); sant Esteve, bisbe i màrtir; santa Càndida Maria Cipitria

Barriola, fundadora de les Filles de Jesús.

10. ■ Dimecres [2C 9,6-10 / Sl 111 / Jo 12,24-26]. Sant Llorenç, diaca i mr. a Roma (s. iii); sant Deodat o Adeodat, proletari; santa As-tèria, vg. i mr.

11. □ Dijous [Ez 12,1-12 / Sl 77 / Mt 18,21-19,1]. Santa Clara (Assís 1193-1253), vg., fund. Clarisses (OSC, 1212), patrona de la televisió; sant Tiburci, mr.; santa Susanna, vg. i mr.

12. ■ Divendres [Ez 16,1-15.60. 63 (o bé: Ez 16,59-63) / Sl: Is 12,

2-6 / Mt 19,3-12]. Santa Joana Francesca de Chantal, religiosa; Urgell: beats Eusebi Codina, Ramon Illa i Sebastià Riera, religiosos i companys màrtirs; sant Herculà, bisbe; santa Hilària, màrtir, mare de santa Afra; beat Innocenci XI, papa (1676-1689); beat Joan de Rieti, religiós agustinià.

13. ■ Dissabte [Ez 18,11-10. 13b.30-32 / Sl 50 / Mt 19,13-15]. Sants Poncià (230-235), papa exiliat a Sardenya amb sant Hipòlit, prev., mrs.; sant Cassià, mestre mr. a Imola (s. iii); santa Concòrdia, mr.; san-

ta Aurora, vg. i mr.; santa Centola, vg. i mr.; Urgell: beats Josep Tàpies i Sala i companys, preveres i màrtirs; Lleida: beats Josep M. Ormo i Seró, religiós i companys màrtirs (Missioners del Cor Immaculat de Maria).

14. ■ Diumenge vinent, XX de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Jr 38,4-6.8-10 / Sl 39 / He 12,1-4 / Lc 12,49-53]. Sant Maximilà-Maria Kolbe (1894-1941), prev. franciscà conventual i mr. a Auschwitz; sant Eusebi, prev. romà (s. iv); santa Anastàsia, religiosa viuda.

Diuenge XIX de durant l'any

COMENTARI

No tingueu por, petit ramat

L'autor del llibre de la Saviesa, sa- vi jueu alexandri de llengua i cultura grega, fa un notable esforç per immernir la fe d'Israel dins l'entorn cultural alexandri.

La 2a part del llibre (cap. 11-19) és veritable homilia sobre l'experiència fundacional de l'èxode. L'expectativa amb què *el poble esperava la salvació dels justos i la perdició dels enemics* es veu finalment confirmada per l'acció de Déu que *amb un mateix fet castigava els adversaris i ens cobria de glòria a nosaltres, els cridats*.

La carta-homilia als Hebreus presenta la fe dels nostres avantpassats com a model de referència permanent.

Creure és posseir anticipadament els béns que esperem: aquesta frase inicial és definició parcial de la fe, vista en relació només amb l'esperança.

La vida dels models subratlla elements bàsics de la fe: l'experiència interior del Déu invisible, l'obediència fidel, la confiança en la misericòrdia de Déu, el camí progressiu vers la plenitud.

El primer exemple del creient modèlic, Abraham, és la seva itinerància exodal: conscient de què cap lloc de la terra és la pàtria definitiva, *esperava la ciutat ben fonamentada que té Déu mateix com a constructor*.

El darrer és la disposició a *oferir el seu fill Isahac* perquè creia en *Déu prou poderós per a ressuscitar un mort*.

L'evangeli recull exhortacions a vigilar (amb paràboles, amonestacions i benaurances) davant la incertesa de l'hora concreta del retorn del Senyor.

No tingueu por, petit ramat! El deixeble de Crist podria tenir por dels *fills d'aquest món, més astuts que els fills de la Llum* i amb proposta més còmoda (Lc 16,8); però rep la salutació pasqual del qui ha vençut el pecat i la mort: *No tingueu por!*, com a crida a la confiança filial en el Pare que *es complau a donar-vos el Regne*.

Experimentant el viure confiats en Déu com un *tesor que no s'esgota*, es pot també avui viure l'exhortació a *vendre els béns i distribuir els diners als qui ho necessiten*.

El qui realment viu així és a punt, amb *cos cenyit i llums encesos*, per testimoniar joiosament que *on teniu el vostre tresor, hi tindreu el vostre cor*.

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 18,6-9)

Aquella nit de la sortida d'Egipte havia estat anunciada per endavant als nostres pares perquè se sentissin encoratjats en veure acomplerts els juraments en què havien cregut. El vostre poble esperava la salvació dels justos i la perdició dels enemics. Amb un mateix fet castigàveu els adversaris i ens cobríeu de glòria a nosaltres, que vós havíeu cridat. Els fills sants d'un poble bo oferiren víctimes invisibles, es comprometeren a observar aquesta llei divina: tot el poble sant havia de participar igualment dels béns, com havia participat dels perills. Després entonaren per primera vegada els cants de lloança dels pares.

▶ Salm responsorial (32)

R. *Feliç el poble que el Senyor s'ha escollit per heretat.*

Justos, aclameu el Senyor, / fareu bé de lloar-lo, homes rectes. / Feliç la nació que té el Senyor per Déu, / feliç el poble que ell s'ha escollit per heretat. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i escut que ens protegeix. / Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus

(He 11,1-2.8-19) (Versió abreujada)

Germans, creure és posseir anticipadament els béns que esperem, és conèixer per endavant allò que encara no veiem. L'Esclat ha guardat la bona memòria dels antics, perquè havien cregut. Gràcies a la fe, Abraham, quan Déu el cridà, obeí a la invitació d'anar-se'n a la terra que havia de posseir en herència. Sortí del seu país sense saber on aniria. Gràcies a la fe, residí en el país que Déu li havia promès com si fos un foraster, vivint sota tendes igual que Isaac i Jacob, hereus com ell de la mateixa promesa. És que esperava aquella ciutat ben fonamentada que té Déu mateix com a arquitecte i constructor. Gràcies a la fe, igual que Sara, que era estèril, Abraham obtingué la capacitat de fundar un llinatge, tot i la seva edat avançada; i és que va creure en la fidelitat de Déu, que li ho havia promès. Per això d'un sol home, ja caduc, en nasqué una descendència tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de les platges de la mar.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

(Lc 12,32-48) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Estigueu a punt, amb el cos cenyit i els llums encesos. Feu com els criats, que esperen quan tornarà el seu amo de la festa de noces per poder obrir la porta tan bon punt trucarà. Feliços els criats que l'amo trobarà vetllant al moment de la seva arribada. Amb tota veritat passarà a servir-los d'un a un. Feliços si els trobava sempre vetllant, ni que vingués a mitjanit o a la matinada.

«Estigueu-ne segurs: si el cap de casa hagués previst l'hora que el lladre vindria, no hauria permès que li entressin a casa. Estigueu a punt també vosaltres, que el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada.»

Pere li preguntà: «Senyor, aquesta paràbola, la dieu només per a nosaltres o per a tothom?»

El Senyor li respongué: «Qui és l'administrador fidel i prudent, a qui l'amo confia el personal de servei perquè els doni a temps l'aliment que els pertoca? Feliç aquell servent si l'amo, quan arriba, troba que ho fa així: un assegureu que li confiarà tots els seus béns. Però si aquell servent pensava: "El meu amo triga a venir", i començava a pegar els criats i les criades, a menjar, a beure i a embriagar-se, el seu amo tornarà el dia que ell no sospita i a una hora que ell no sap, i el condemnarà a la pena dels traïdors. L'esclau que, coneixent la voluntat del seu amo, no ha preparat o no ha executat allò que l'amo volia, rebrà de valent. Però el qui, sense saber què volia l'amo, ha fet coses que mereixien asots, rebrà més poc. Tothom exigeix molt d'aquells a qui ha donat molt, tothom reclama més d'aquells a qui ha prestat més.»

▶ Lectura del libro de la Sabiduría (Sab 18,6-9)

La noche de la liberación les fue preanunciada a nuestros antepasados, para que, sabiendo con certeza en qué promesas creían, tuvieran buen ánimo.

Tu pueblo esperaba la salvación de los justos y la perdición de los enemigos, pues con lo que castigaste a los adversarios, nos glorificaste a nosotros, llamándonos a ti. Los piadosos hijos de los justos ofrecían sacrificios en secreto y establecieron unánimes esta ley divina: que los fieles compartirían los mismos bienes y peligros, después de haber cantado las alabanzas de los antepasados.

▶ Salmo responsorial (32)

R. *Dichoso el pueblo que el Señor se escogió como heredad.*

Aclamad, justos, al Señor, / que merece la alabanza de los buenos. / Dichosa la nación cuyo Dios es el Señor, / el pueblo que él se escogió como heredad. R.

Los ojos del Señor están puestos en quien lo teme, / en los que esperan su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

Nosotros aguardamos al Señor: / él es nuestro auxilio y escudo. / Que tu misericordia, Señor, / venga sobre nosotros, / como lo esperamos de ti. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos

(Hb 11,1-2.8-19) (Versión abreviada)

Hermanos:

La fe es fundamento de lo que se espera, y garantía de lo que no se ve. Por ella son recordados los antiguos. Por la fe obedeció Abrahán a la llamada y salió hacia la tierra que iba a recibir en heredad. Salió sin saber adónde iba. Por fe vivió como extranjero en la tierra prometida, habitando en tiendas, y lo mismo Isaac y Jacob, herederos de la misma promesa, mientras esperaba la ciudad de sólidos cimientos cuyo arquitecto y constructor iba a ser Dios.

Por la fe también Sara, siendo estéril, obtuvo «vigor para concebir» cuando ya le había pasado la edad, porque consideró fiel al que se lo prometía. Y así, de un hombre, marcado ya por la muerte, nacieron hijos numerosos, como las estrellas del cielo y como la arena incontable de las playas.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas

(Lc 12,32-40) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Tened ceñida vuestra cintura y encendidas las lámparas. Vosotros estad como los hombres que aguardan a que su señor vuelva de la boda, para abrirle apenas venga y llame. Bienaventurados aquellos criados a quienes el señor, al llegar, los encuentre en vela; en verdad os digo que se ceñirá, los hará sentar a la mesa y, acercándose, les irá sirviendo. Y si llega a la segunda vigilia o a la tercera y los encuentra así, bienaventurados ellos. Comprended que si supiera el dueño de casa a qué hora viene el ladrón, velaría y no le dejaría abrir un boquete en casa. Lo mismo vosotros, estad preparados, porque a la hora que menos penséis viene el Hijo del hombre.» Pedro le dijo: «Señor, ¿dices esta parábola por nosotros o por todos?». Y el Señor dijo: «¿Quién es el administrador fiel y prudente a quien el señor pondrá al frente de su servidumbre para que reparta la ración de alimento a sus horas? Bienaventurado aquel criado a quien su señor, al llegar, lo encuentre portándose así. En verdad os digo que lo pondrá al frente de todos sus bienes. Pero si aquel criado dijere para sus adentros: "Mi señor tarda en llegar", y empieza a pegarles a los criados y criadas, a comer y beber y emborracharse, vendrá el señor de ese criado el día que no espera ya la hora que no sabe y lo castigará con rigor, y le hará compartir la suerte de los que no son fieles. El criado que, conociendo la voluntad de su señor, no se prepara ni obra de acuerdo con su voluntad, recibirá muchos azotes; pero el que, sin conocerla, ha hecho algo digno de azotes, recibirá menos. Al que mucho se le dio, mucho se le reclamará; al que mucho se le confió, más aún se le pedirá.»